

Vzpomínky na Zdeňka Hrubého

(9. 8. 1956 - 8. 8. 2013)

Dvě tváře Zdeňka

Motto: Na těch šestnáct let na jednom laně se nezapomene..., Zdeněk ale nezapomínal ani na další“ staré“ přátele...☺

Byl to šok. Ta zpráva mě zastihla na dálnici mezi Ostravou a Hranicemi na Moravě někdy po druhé hodině odpolední. Volala Olga, Zdeňkova žena, že už není mezi námi, zprávu měla od jeho spolulezce Marka Holečka.

V tom okamžiku se mi sevřelo srdce, oči zvlhly a chtělo se mi nebýt...

Není to tak dávno, kdy jsi, Zdeňku, napsal krásný článek do Montany, že každý horolezec (myšleno muž) je tak trochu bigamista. Když je doma, myslí na tu svou milou, ledovou horu (hory) a když je tam, tak už by nejraději byl už zase doma u své zákonné ženy nebo partnerky. Tento věčný souboj Tvých životních partnerek v tom nejlepší slova smyslu v daný okamžik vyhrála jedna z nich, protože jen ta jedna mohla vyhrát trvale... Další půvabný a humorný článek Zdeněk napsal o diskuzích Máry s Olgou o výběru svého spolulezce na letošní náročný projekt. Olga říkala, aby tě už nechal doma, že jsi starý (určitě ne myšlením), ale kde jinde by Mára našel lepšího a spolehlivějšího partnera...

Omlouvám se všem, kteří by v tomto článku očekávali, že zde bude systematicky probrán osobní, pracovní, ale zejména lezecký život a kariéra. Nic z toho nečekejte. Bude se jednat spíše na více méně neuspořádané vzpomínky na naše společné přátelství na laně, které se začalo odvíjet ještě během studia na VŠ v Praze, někdy kolem roku 1978 a trvalo dodnes. Zdeňku, slibuju, přijdu tam, kde čekáš na všechny své blízké a ten hřeben na Gerlach (zvaný Martinka), jak jsme si slíbili někdy před třiceti lety, spolu vylezeme k oslavě odchodu do důchodu (tedy v té době předpokládáno k našim šedesátinám...). Jen ne hned... Jen ne hned...

1983 02 18 Slovensko, Vysoké Tatry – Výstup na Gerlach – nad inverzí

Se Zdeňkem mě seznámila moje spolužačka na VŠCHT (Chemie), která absolvovala stejné gymnázium v Ostravě jako Zdeněk. Seznámení proběhlo během velice krásného večera v Malostranské besedě na koncertu jedné z našich oblíbených jazzových kapel (Originální pražský synkopický orchestr pod tehdejším vedením Pavla Klikara).

1981 10 29 Frenštát pod Radhoštěm - Naďa Kuchařová se Zdeňkem – slavíme civil

1981 10 29 Aťa s Abdulem (to je ta spolužačka... ☺)

Na vysoké škole, jak později Zdeněk několikrát vyprávěl, se dohadoval o smyslu lezení na kopec jako horolezec, když se na něj může vyjít po turistickém chodníku. Za ty roky se posunul v myšlení i skutcích na špici české lezecké elity ve vysokých horách a dokázal nejen vymýšlet, ale i lézt tam, kam by většině lezců lézt ani nenapadlo.

Vlastní společnou lezeckou kariéru jsme začali po návratu do Ostravy z vojny, kterou jsme si odkroutili každý jinde, ale po nástupu do svých prvních zaměstnání jsme už velice rychle našli cestu k sobě a začali plánovat první lezení. To proběhlo o víkendu 9. - 11. 10. 1981, kdy jsme společně s další kamarádkou Šárkou odjeli na Lidečko. Další společnou akcí byl prosincový výlet do Vrátné doliny, kdy jsme společným úsilím našli můj vzácný, otcem darovaný měchový fotoaparát na svitkový film, který jsem zapomněl na chatě Pod Chlebom. Naposledy jsem ho využil při naší poslední velké cestě do Himalájí. Ještě ho mám schovaný...☺

1981 12 12 Vrátná dolina - Poledňový Grůň – Zdeněk, Tomáš a Šárka

Nový rok 1982 začal naplánovanou lednovou akcí přechodu Kriváňské rozsochy (z Kriváně na Koprovský štít). Zde Zdeněkovi lehce omrzly nohy, které měl jen v tenkrát běžných letních pohorkách. Já zase utrpěl lehké trauma na sestupu, když jsme scházeli za tmy bez čelovek na Štrbské pleso.

1981 12 25-28 Jizerské hory - u Marčíků v Jablonci – předsilvestrovské veselí

*1982 01 22 Slovensko, Vysoké Tatry – pohled na Roháče při sestupu z Kriváně na sedlo Špára
(účastníci přechodu Kriváňské rozsochy – Zdeněk, Šárka, Jiří)*

Konec března nás opět zastihuje ve Vysokých Tatrách, v Kačí (Kačací) dolině, kam jsme dojeli o den později, než další naši dva kamarádi – Tomášové Marčík a Moučka, jeho další vynikající a dlouhotrvající přátelé.

1982 03 25 Kačí dolina

Bivak – spali jsme tehdy v klasickém „áčku“

Týden jsme tvrdě bojovali s nepřízní počasí a zažili zde pád v Sawického depresi na Vežu Železnej brány. Padajícím byl Zdeněk, já ten pád tenkrát chytal, ale protože nebyla možnost nijak zajistit pomocí skob, tak jsem jistil za vystouplý kámen ve stěně, sedíc ve smyčce. Zdeněk mě svým dvacetimetrovým pádem až na sněhovou polici otočil hlavou dolů (jištění klasicky, přes záda) a náš následný dialog, kdy jsme vzájemně zjišťovali, jestli žijeme, případně jak moc jsme potlučení, se snad ani nedá reprodukovat, ale Zdeněk to dával několikrát k dobru při vzpomínkách někde u piva nebo u táboráku. Sestup několikerým slaněním na našem čtyřicetimetrovém laně skončil až za soumraku mým skokem se současným stažením lana pod nástupní výšvih, protože slanění bylo minimálně o pět metrů delší. Pohmoždění jsme byli oba dva a tak následné dny jsme vstávali na etapy, po částech, protože jsme nebyli schopni vstát na první pokus. Ale lezli jsme poctivě celý týden hřebeny a další lehčí cesty a to i v situaci, kdy počasí nebylo ani zdaleka optimální. Náročný byl i sestup dolinou za teplotního odměku. Propadali jsme se nepravidelně, leč často a cesta do Lysé Polany nám trvala zhruba šest hodin. Asi jsme se tady zocelili... a tak po lezení na různých cvičných skalách, které tehdy sloužily jen jako příprava na hory, jedeme opět v červnu do Tater a pouštíme se do Malého Kežmarského štítu – zvládli jsme Weberovku a hranu Weberovky.

V červenci další výjezd a po přeizení Motykova komínu na Čierny štít se pouštíme do krásné plotnové cesty – do Šádkovy cesty na stejný kopec.

1982 06 17 Velká Zmrzlá

1982 06 17 Čierny štít - Motyka

Hned na konci nástupové délky ale uvolňuji asi metrakový kámen, který mi rozdrtil nárt na pravé noze. První myšlenka byla, že se musím dát rychle dohromady, protože za měsíc začíná oddílový tábor. Je na Zdeňkovi, aby zabalil a snesl na Brnčálku všechny své i moje věci a ještě mi dělal podporu v mém „meresjevovském“ snažení dostat se na chatu, kam došla HS a odvezla nás oba do popradské nemocnice. Řidičem byl tenkrát můj známý nosič z chaty pod Rysy, Marian. Štěstím v neštěstí bylo i to, že jsem odmítnul nabídku na spuštění z nástupové délky, při balení lana totiž Zdeněk zjistil, že bylo seknuté padajícími kameny tak, že by těch několik desítek zbylých vláken mou váhu určitě nevydrželo...Zdeněk byl se mnou ve vlaku až do chvíle, kdy mě předal v mém rodišti – v Hranicích, dalšímu kamarádovi vracejícímu se z lezení z Tater – Pavlovi Matouškovi, který mě na motorce odvezl i se sádrovou dlahou na noze domů. Do hranické nemocnice jsem už ale byl odvezen autem. Další zocelení a další zkušenost.... Následné nesmělé kroky po skalách jsem učinil až na vánoce.

Ale Tatry nás opět zavolaly a už koncem dubna 1983 lezeme ve Velké Studené dolině Javoráky a Širokou věž. Více jsme se už tento rok nesešli, protože jsme oba měnili své životní návyky s našimi zákonnými manželkami...☺.

Zima následujícího roku 1984 byla na počasí dost nepříznivá pro lezení, ale v březnu vyrazíme nejprve ladit formu do Bielovodské doliny a lezeme Kačací žlab na Západní Železnou bránu a dalších několik lehčích cest na Tupou a Končistou.

1984 03 10 Vysoké Tatry – Kačací žlab - IV

1984 03 10 Vysoké Tatry – Zdeňk na Západní Železné bráně

Následující víkend vyrážím s lezci ze svého mateřského oddílu (tentokrát ne se Zdeňkem) na náš dlouho odkládaný sen – přechod hřebene Vysokých Tater. Plánovaný přechod části hřebene z Laliového sedla na východ začal naším odchycením pracovníky TANAP už v dolině a po jejich „důrazné domluvě“ jsme se tedy raději přesunuli na Popradské pleso. Zde díky pozdnímu nástupu s kolegou Petrem Tomáškem do cesty Romanovského variantu V A1 (omylem...) na Zadnou Baštu nepřipraveně bivakujeme pár desítek metrů pod vrcholem. Studená noc byla sice přečkána ve zdraví (za cenu udělení několika tisíc dřepů pro zahřátí), ale k romantickým popisům bivaků na horách a ve stěnách od Rébufata to mělo hodně daleko... Zajímavé je, že se mi neplánovaný bivak v zimě se Zdeňkem nikdy nepříhodil. Asi jsme společně uměli plánovat a odhadnout správně situaci. Jednou se na hřeben ještě vydáme společně.

Začátek dubna – velikonoční svátky trávím s Olgou, Zdeňkem a jejich kamarádem v jarních Krkonoších, ale sněhu už bylo pomálu...☺

Spolu vyrážíme do Tater opět koncem dubna, ale nakonec pro zcela zoufalé počasí ustupujeme a s plnou zimní výbavou jedeme společně do Žďárských vrchů, kde jsme se setkali s nestorem místních skal Ferdinandem Doležalem.

1985 04 02-05 Krkonoše (autor ?)

Tatry nás vítají i v roce 1985. Na začátku července lezeme Jastrabiu věžu a plotny na Jahňačí štít. V polovině července pak lezeme ve Velické dolině Rybanského cestu na Gelach a Weizilerovu cestu na Velickou stěnu a na závěr dáváme Gálfyho cestu na Gerlach z Batizovské doliny.

Snad je vidět, že jsme se obvykle moc neflákali a po celonoční cestě (zvláště Zdeněk z Prahy) jsme začali hned lézt a totéž v neděli, kdy po osmi hodinách lezení jsme ještě vždy absolvovali cestu na električku a do Popradu a následně cestování natřískaným vlakem domů. Mé obvyklé příjezdy do Ostravy byly mezi půlnocí a druhou hodinou, ale Zdeněk dojížděl do Prahy obvykle až kolem hodiny šesté. A potom do práce...nějak nám to tehdy ale nevadilo...

Po intenzivním tréninku na oklouzaných vápencích v Srbsku koncem července 1986 odjíždíme společně do Rumunska do pohoří Piatra Craiului a Bucegi. Postupně se otrkáváme na místních trojkách a čtverkách, ale pak jsme narazili na místního lezce Gilla, který nás hecuje do stále obtížnějších místních špeků. Vyvrcholením je přezení cesty Fisura Albastra v Bucegi (modrá spára), což je cesta místní klasifikace 6B, podle průvodce osmnáct délek. Opravdu náročné lezení, občas v převísle stěně, byla to ideální příprava na později lezené cesty v Dolomitech. Nutno podotknout, že celou cestu vyváděl Gill. Při odjezdu i následně z Čech jsme se mu náležitě odvděčili...☺.

1986 07 29 – 08 12 Rumunsko - Piatra Craiului
– Gill a Zdeněk u hradu Bran

Zdeněk na vrcholu Velké věže Diany

1986 08 09 Rumunsko, Bucegi, Fisura Albastra 6B

V roce 1987 se se Zdeňkem a jeho oddílem z Prahy chystáme na Kavkaz a chceme si ověřit na Roháčích naši výbavu a taky výdrž a odolnost.

Přibíráme ještě už zmíněného Tomáše Moučku a vyrážíme v „dávnověku“ pověstným rychlíkem Vihorlat do Liptovského Mikuláše. Odcházíme z Jalovce za významně špatného počasí, kdy tápeme v mlze a stále hledáme tu správnou cestu a po deseti hodinách náročného pochodu stavíme stan na začátku Skriniarek. Noc nás ale nenechává v klidu, nespíme, bráníme sněhu a větru zničit naši Gemu. Ráno je však vymeteno a my procházíme částí hlavního hřebene až po Plačlivo. Tady uhýbáme na Smrek a Baranec, kde se kocháme krásou hor, ale ještě nás čeká další náročná cesta dolů přes Malý Baranec. Náš boj končí v Pribilině v šest večer, po deseti hodinách intenzivního pochodu. Zdeněk zde testoval své první plastické pohory, které byly asi i tenkrát jistě komfortnější než naše „popradky“, ale na druhou stranu mu pěkně otlačily nohy.

1987 03 01 Slovensko, Roháče – Zdeněk s Tomášem Moučkou na vrcholu Plačliva

Trénovat je třeba ale i lezení a tak ještě v březnu jedeme do Velické doliny, kde zvládáme cesty na Kvetnicovou a Čertovu věž i s pověstným Krčmárovým žlabem (v tomto případě na sestupu, kdy jsme vrchní část žlabu poctivě odjistili...).

1987 03 14-15 Slovensko, Vysoké Tatry – zimní lezení, Velická dolina

Prodloužený víkend v červnu lezeme na slovenské Porúbce, kde jsme vylezli asi čtyřicet cest. Poznámka v deníčku, že druhý den jsme devatenáct cest lezli od půl deváté ráno do půl deváté večer.

V polovině června jedeme do Batizovské doliny a lezeme Kuttovy plotny a JZ pilíř na Batizovský štít v sobotu a následně v neděli pak cestu středem ploten opět na stejný vrchol. Na konci června pak jedu se Zdeňkem na Křížový vrch, kde mimo vlastní lezení navštívujeme besedu s účastníky expedice Everest 1987 a vidíme zde i Šmídův film.

Dne 10. 7. konečně vyrážíme do vysokých hor – na Kavkaz. Je to výlet z říše snů. Konečně v horách s ledovci! Nejprve se ocitáme v táboře Džantugan v oblasti Elbrusu, kde fasujeme stravu na více než čtrnáct dní.

1987 07 12 Kavkaz – tábor Džantugan

1987 07 13 Kavkaz - balíme na Bezingi

V rámci jednoho aklimatizačního dne podnikáme výlet na Džantugan, můj první čtyřtisícový vrchol. Další den se přemísťujeme do tábora Bezingi a zde působíme až do konce měsíce.

1987 07 14 Kavkaz - Bezingi - Jana a Tomáš Marčíkovi, Petr Hadrava

1987 07 14 Kavkaz - Bezingi - společné foto Jiří Hon a Zdeněk Hrubý (autor ?)

1987 07 14 Kavkaz - „alpláger“ Bezingi

Počasí bylo stále vyhovující a tak se nám se Zdeňkem podařila řada krásných výstupů.

1987 07 16 SSSR, Kavkaz – Zdeněk ve žlabu na Misses-tau

Ve dvojici jsme absolvovali čtyřtisícovku Misses-tau východní stěnou a severním hřebenem jsme sestoupili.

1987 07 17 SSSR, Kavkaz – Zdeněk ve stanu pod vrcholem Misses-tau

1987 07 17 SSSR, Kavkaz – striptýz v kotli na sestupu z Misses-tau (asi 50 st. C)

První pětitisícovka byla Východní Džangi-tau SV hřebenem nahoru i zpět stejnou cestou.

1987 07 19 SSSR, Kavkaz – změna počasí – ústup z pilíře na Džangi-tau

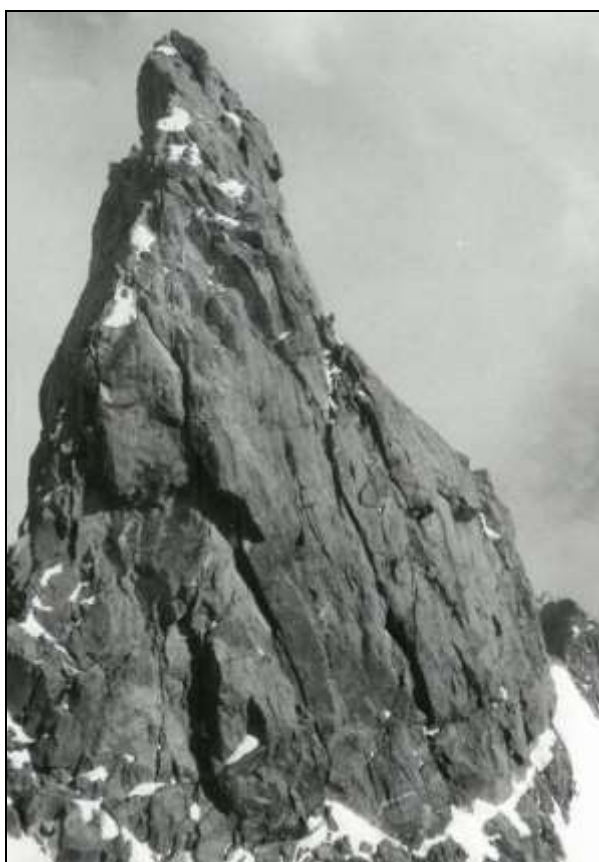
1987 07 20 SSSR, Kavkaz – Zdeněk na pilíři

Zdeněk na vrcholu Džangi-tau 5050 m

1987 07 25 Kavkaz – Pilíř na Dych-tau 5 200 m (5A) ve spodní části (v pozadí Šchara), horní část

1987 07 25 SSSR, Kavkaz – Pilíř na Dych-tau

Zdeněk na vyšším z dvojvrcholu Dych-tau

1987 07 26 SSSR, Kavkaz – Zdeněk při slaňování z Dych-tau brzy po ránu,

Zdeněk schází z Dych-tau jako poslední

Dalším vrcholem byl Dych-tau (5.200 m) lezli jsme ve dvou dvojicích (v druhé dvojici byl i už jmenovaný Tomáš Marčík a Aleš), každá na jeden ze dvou vrcholů, kde jsme strávili bivak bez spacáků s noční bouřkou (opět jsme se zocelili, protože vlastnoručně uvařenou polévku jsem úspěšně vylil do sněhu...). Sestup byl centrálním kuloárem, mnohonásobným slaněním na našich starých, kroutících se lanech. Celkem dvacet čtyřicetimetrových slanění. Dole jsme o půl desáté a za chvíli se už kuloárem prohnaly první kameny. Na závěr to byl vrchol Ukju, krásné skalní lezení J pilířem a sestup JV hřebenem. Podle mého deníčku jsme zvládli denně průměrně tisíc metrů převýšení směrem nahoru a zhruba totéž dolů. Celkem více než třicet km převýšení oběma směry. I když jsem před touto akcí poctivě trénoval, tak Zdeňkova síla, rychlost a vytrvalost mě někdy doháněla v zoufalství. A to zejména, když jsem se snažil fotit tu krásu kolem, ale on jako „jednotka bezpečnosti“ uháněl žlabem vzhůru tak rychle, jak to jen šlo, protože se zde na naše kamarády předchozí den vyvalila lavina. Naštěstí je minula...Všechny tyto cesty však byly jen náhradou za neuskutečněný, ale plánovaný přechod hřebene od pověstné Šchary po Gestolu.

1987 07 21 SSSR, Kavkaz – Bivak v 4.500m na pilíři Džangi-tau

1987 07 29 SSSR, Kavkaz – klíčové místo na J pilíři (4B) na Ukju

Všechny předcházející akce jsme uskutečnili bez jakéhokoli využití auta, i když to nebylo proto, že bychom ho nechtěli z jakýchkoli důvodů využít, ale proto, že nikdo z nás dvou auto nevlastnil. Revoluce už byla přede dveřmi a Zdeněk pořídil na jaře roku 1988 novou Škodovku. Prodloužený květnový víkend tedy trávíme, po odjezdu z Pardubic, kde se scházíme u rodičů Olgy, v Prachovských skalách a za tři dny přelézáme přes třicet cest průměrné obtížnosti VI.

V srpnu jedeme opět do Tater, když se Zdeněk vrátil z Pamiru, kde vylezl na Pik Lenina, možná svou první sedmitisícovku (těch byla celá řada). Volíme sever, Javorovou dolinu, lezeme Cermanův pilíř a Páleníčkovu cestu na Javorový štít a Sawického cestu na Malý Ostrý štít. Třináct délek Páleníčkovy cesty za V+ hodnotíme jako opravdu nádherné lezení...☺.

Dne 10. 3. 1989 konečně nastává ten kýžený okamžik, kdy společně odjíždíme zkusit splnit si svůj sen a přejít hřeben Vysokých Tater z východu na západ. Počasí nás ale zradilo už na Kopském sedle a tak po velmi nepříjemné noci s vichrem a mlhou scházíme na naši milovanou Brnčálovu chatu a zde trávíme následující dny lezením podle situace. Začínáme za velmi špatných podmínek lehčími cestami na Žeruchovy veže a Kozí Kopky, ale brzy se podmínky o něco zlepšily a my zkoušíme několik nových cest z knihy výstupů na Brnčálec, např. Marčíkovu cestu „Biely kvet“, Senancovu cestu „Žbirka“ a Seriancovu cestu „No a čo?“. Vyvrcholením byla Krchova cesta hranou Weberovky na Malý Kežmarský štít, jejíž přežení nás oba moc potěšilo. Bylo to něco zcela jiného, než se zde trápit v létě, občas na nedržících převíslych travách. Po deseti dnech odjíždíme sice lehce posmutnělí, že se nám hřeben nevyvedl, ale nakonec přece jen lezecky uspokojení.

Hektické roky 1990-1991 jsem si deník po většinu doby těch dvou roků nevedl a tak toto období vynechám, protože vzpomínky bez papírového podkladu jsou velmi chatrné ☺. Ještě, že jsem si nepřestal vést přesnou evidenci diapositivů. Jednou z akcí, na kterou asi nezapomenu, byla lezecko – turistická cesta do Norska a mimo celou řadu vylezených cest v oblasti Romsdalů se nám povedl výstup i pověstnou „Trolí“ stěnou, sice po pilíři a ne převíslou direttisimou, ale přesto to byl zážitek zcela nevšední. Čtyřicet délek jsme zvládli od brzkého rána do pozdního odpoledne a ještě jsme zabloudili na sestupu k civilizaci a našim stanům na sedle Trolstigen.

1991 07 30 Norsko, Romsdal – Na sestupu po vylezení stěny Trolů

1991 07 30 Norsko, Romsdal – na sestupu po vylezení stěny Trolů

Turistická náplň zájezdu nás dovedla na jeden ze dvou soupeřících vrcholů o statut nejvyššího kopce Norska – Galdhopiggen. Úsměvná je i vzpomínka na to, jak nikdo nechtěl „udávat“ lahve alkoholu a nakonec jsme si dali za úkol každý prodat své dvě půllitrové lahve, abychom měli aspoň částečně pokryty náklady na benzin. Finančně jsme tehdy na tom nebyli nejlíp. Cestou zpět jsme měli i hlad ☺.

Zdeněk na vrcholu Romsdalshornu

1991 08 07 Norsko, Jotunhaimen – na sestupu z Galhopigenu

1991 08 07 Norsko, Jotunhaimen – Zdeněk po sestupu z Galhopigenu

1991 08 07 Norsko, Jotunhaimen – Zdeněk s Olgou po sestupu z Galhopigenu

1993 Romsdal – oficiální pohlednice stěny a pilíře

Do tohoto období spadá i naše první společná návštěva Dolomit, kde jsme podnikli spoustu výstupů v oblasti Sella a Sassolungo.

1990 09 24 Itálie, Dolomity – Zdeněk po dolezu na III. věž Selly

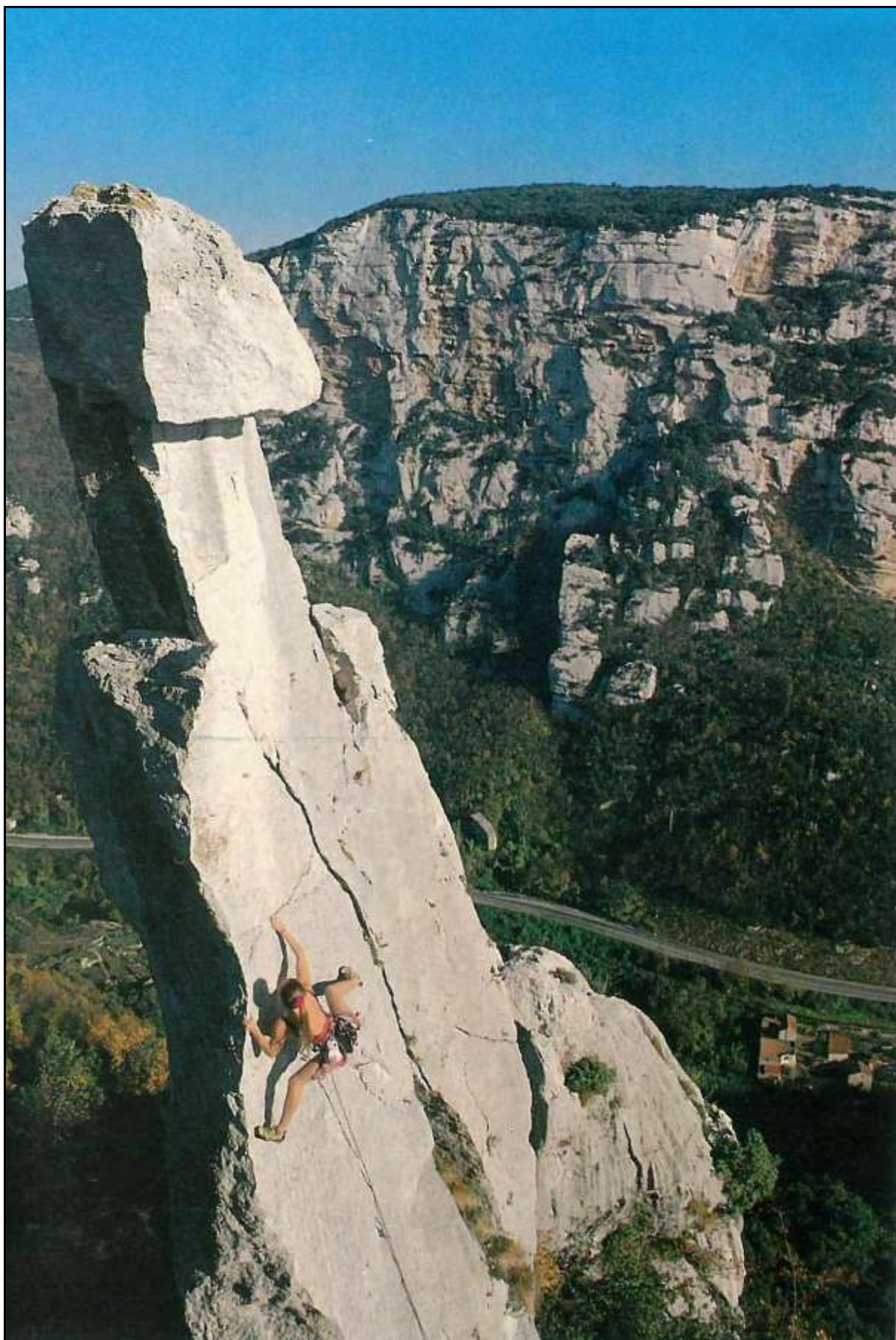
1990 09 28 Itálie, Dolomity – Zdeněk při odpočinku po lezení v oblasti Selly

Rok 1992 zahajujeme lezením v Lužických horách a následně na Suchých skalách, kde ladíme formu před naší dohodnutou cestou do Alp, která ale moc slavně nedopadla. Nakonec jsme čas společné dovolené díky extrémně špatnému počasí na začátku pobytu v Chamonix trávili na francouzských skalkách v oblasti Ardeche (Chauzon, Salavas, Chabanes). Jen úrazové pojistky s krytím léčebných výloh tenkrát zajistily, že jsme se následně neutopili v dluzích za lékařská ošetření. V mém případě se jednalo jen o zánět zubů, který se projevil i později v Himalájích, a alergie na nějaké místní rostliny, po kterých jsem se osypal puchýři, jako bych se polil horkým olejem. Zdenka zase kousl při lezení mladý, údajně cca desetimetrový had, a Zdeněk dobrovolně-nedobrovolně skončil v nemocnici v Aubenas na kapačkách na celých šest dní. Barvitě vyprávění všech našich zážitků jsme používali ještě dlouho a současně si říkali, že jsme si svou porci smůly vybrali minimálně na třicet let dopředu. Chyba lávky. Měli jsme říkat a tvrdit, že na padesát let. Třeba by se nic zlého neudálo...

Z výše popsaných drobností jsme se ale brzy vyléčili a hned následující víkend nás zastihuje na další akci, na skalách v Ostrově.

První březnový víkend roku 1993 trávíme v Roháčích, následovala nepovedená akce na Dachstein v závěru března díky asi metru čerstvě napadaného sněhu. Pilíř Tornsteinu tak námi zůstal nepoznán.

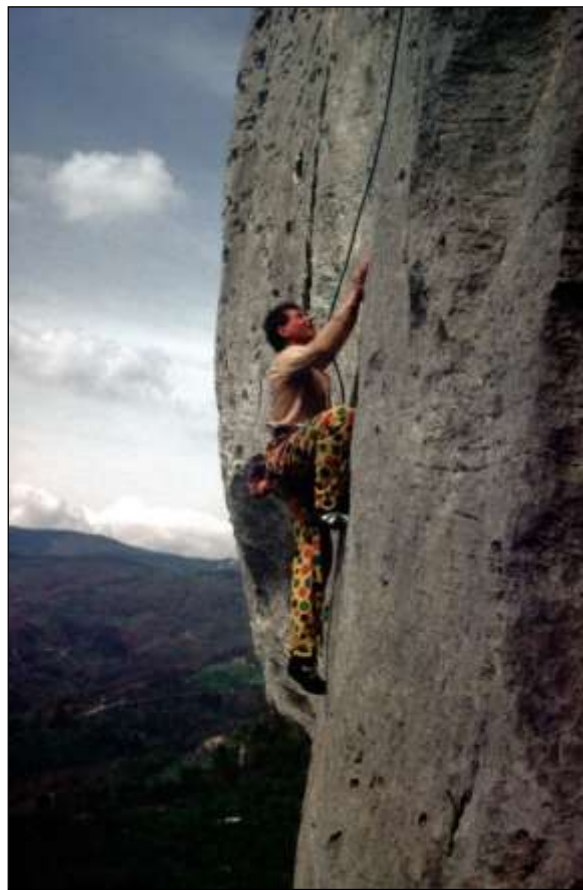
Konec dubna jsme na další akci, pro mě to byla novinka – lezení na skalách v italském Finale Ligure. Lezení v převisech na vápenci bylo něco zcela jiného než žulové stěny v Tatrách, ale nakonec, asi po třídním trápení jsem si taky zvyknul. Převís zde byl dokonce výhodou, protože skoro celý týden pršelo a my mohli lézt jen v těch převisech. Náročné bylo i téměř povinné okoupaní v chladném, deštém a větrem bičovaném Tyrhénském moři.

1993 04 23 – 05 02 Itálie, Finale Ligure – oficiální fotografie – inspirace nejen ta skalní... ©

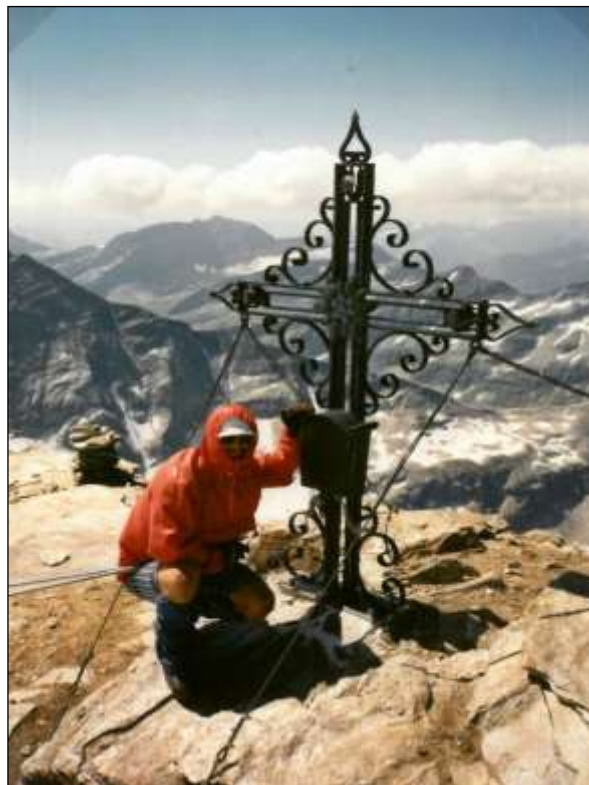

1993 04 23 – 05 02 Itálie, Finale Ligure – Zdeněk na štandu, Zdeněk při lezení

1993 04 23 – 05 02 Itálie, Finale Ligure – Zdeněk při lezení

Polovina května nás přivítala na skalách v Moravském krasu (ten vápenec začal být nějak v módě...) a hned potom opět Suché skály. Dva týdny v létě travíme zase spolu, první týden i s jeho ženou Olgou společným putováním po Alpách v okolí Grossglockneru i s výstupem na tento impozantní alpský vrchol. Jen myšlenka přespat společně na vrcholu nám nějak nevyšla a raději jsme sešli na chatu pod vrcholem.

1993 08 11 – 25 Rakousko a Itálie - před výstupem na vrchol Grossglockneru
na jeho vrcholu (foto – Zdeněk Hrubý)

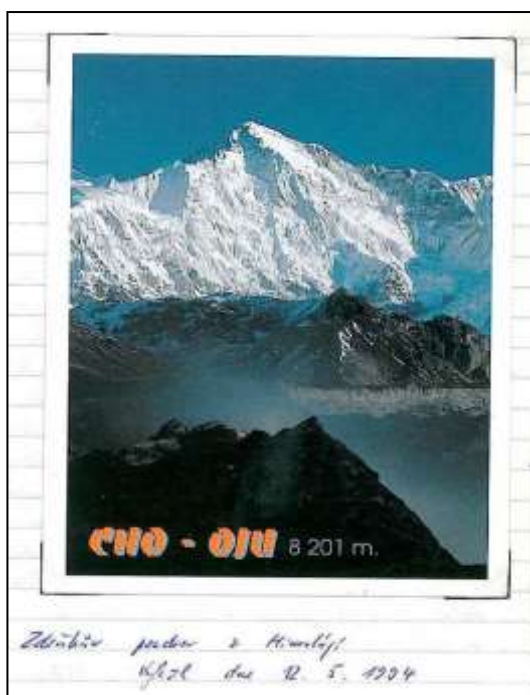

1993 08 16 Rakousko, oblast Grossglockneru – na sestupu pod chatou Erzherzog-Johan hutte

Druhý týden potom jedeme již jen ve dvou lézt do oblasti Tre Cime di Lavaredo. Zvládáme zde poměrně velký počet cest, vyvrcholením našeho snažení je pak horolezecká klasika – Comiciho cesta na Cima Grande, což byl v našich očích výstup významem srovnatelný s norským Romsdalem.

1993 08 22 Itálie, oblast Tre Cime – Zdeněk na vrcholu Cima Grande a pod stěnou

Spojení s lezeckou kariérou Zdeňka připomíná v mém deníku v roce 1994 jen jeho pohled z výstupu na jeho první osmitisícovku Cho-Oyu, na kterou vylezl dne 12. 5. 1994. Ten rok jsem se ocitl na dalekém severu a pochodil jen ve dvojici skoro tři týdny po Špicberkách v okolí Longyarbyenu s puškou z 2. světové války na ochranu proti ledním medvědům.

1994 05 28- 06 20 Svalbard - Špicberky

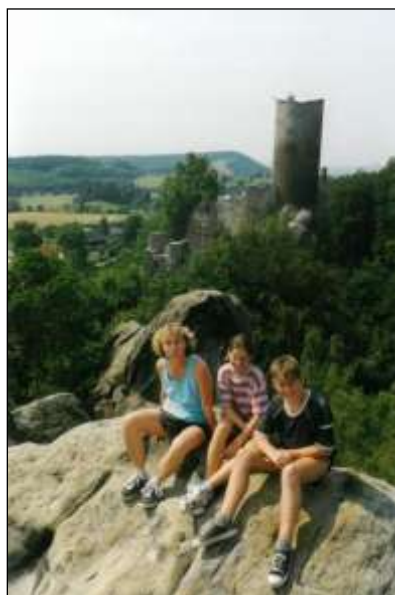
Rok 1995 začínáme netradičně brigádou v dubnu na Malé Skále, kdy stěhujeme nějaký nábytek do Zdeňkem nově nabyté nemovitosti (bývalé velmi zchátralé odborářské rekreační zařízení) přímo pod Pantheonem. Opravdu nádherné místo. Později (rok 1998) jsme zde prožili společně s Olgou a jejích Julií a malým Adámkem krásný týden i s mými dětmi, kdy celé skupince omladiny (přišli i další známí s dětmi) chystám různé soutěže v horizontálním lezení po lanech spojených s turistikou po místních přírodních i dalších pamětihodnostech.

1998 08 07-15 Na chalupě u
Hrubých meloun chutná

Panteon,

Frýdštejn

Začátkem listopadu 1995 si chceme ještě prodloužit teplo léta a odjíždíme do jižní Francie, opět na skalky ve větší partě, kterou stmeluje osoba nemocného Vildy a pochopitelně i Tomáše Marčíka a dalších Liberečáků a Jablonečáků. Navštěvujeme oblasti Chauzon, Russan, Seynes, kde v nepříliš vstřícném počasí přelézáme se Zdeňkem asi padesát cest až do klasifikace francouzských 6b. To je v daných podmínkách náš tehdejší strop. V mém případě stropem i zůstal, zatímco Zdeněk stoupal dál...a hlavně výš...☺.

1995 11 05-11 Francie – Spolulezci na výletě na mostě Pont du Gard

1995 11 05-11 Francie – Zdeněk při lezení v oblasti COLIAS

1995 11 05-11 Francie – Zdeněk při lezení v oblasti SEYNES

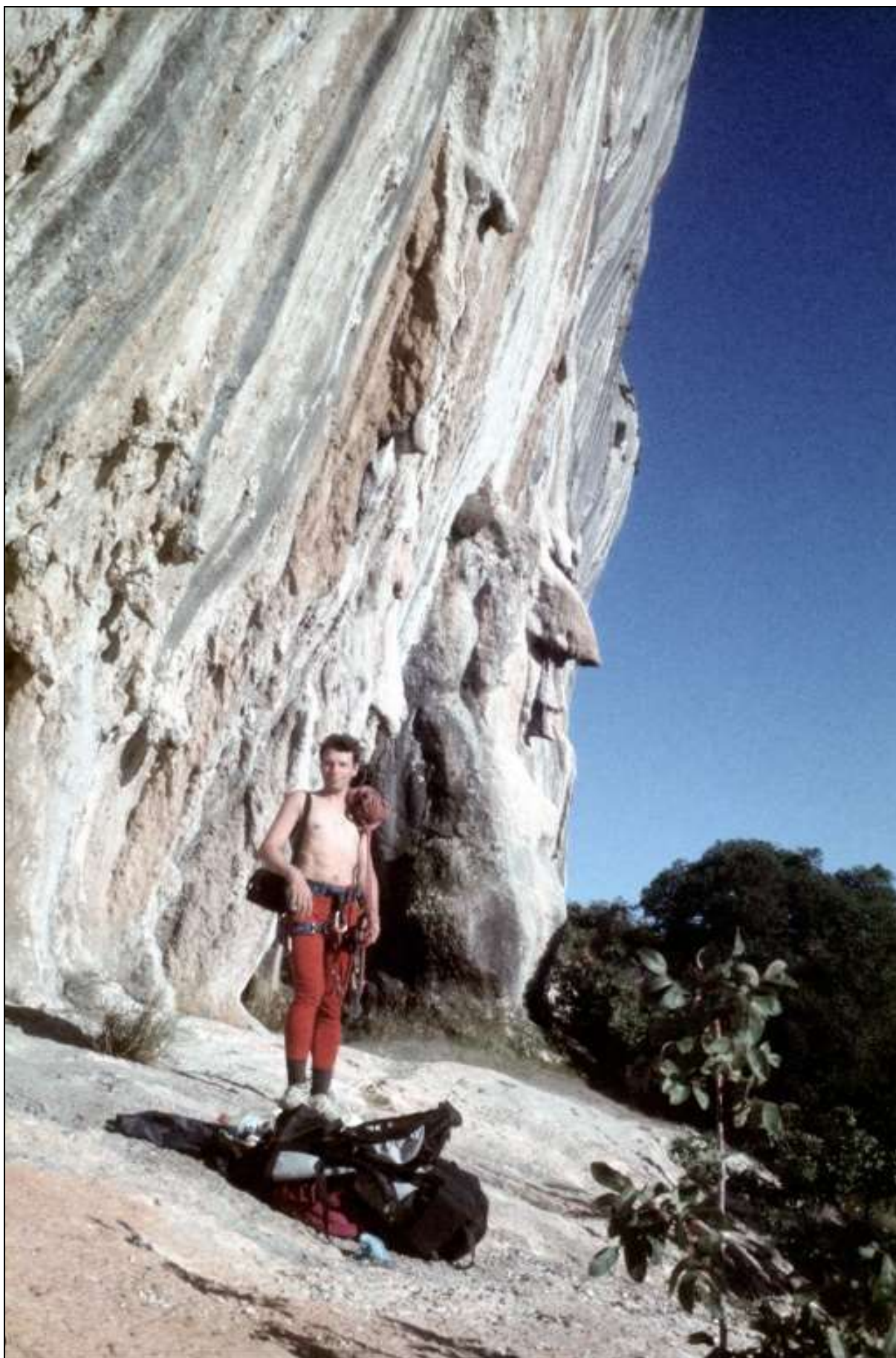

Já se opět ocitl koncem května opět na severu, nyní v Grónsku, kde jsme se potulovali opět ve dvojici převážně mimo ledovec z mezinárodního letiště v Kangerlussagu do Sarfanguaqu s částečnou koupelí v Bafinově moři, ale i na ten pevninský ledovec v závěru našeho putování došlo.

1995 05 28 – 06 13 Grónsko u Bafinova moře

1995 11 5-11 Francie – Zdeněk při lezení v oblasti RUSAN

1995 11 05-11 Francie – Zdeněk při lezení v oblasti SEYNES

Rokem 1996 vyvrcholilo naše společné lezení výpravou na Mount Everest s tím, že mi Zdeněk nabídl účast v expedici, protože měl zájem vyrazit se mnou na vysoký kopec, když jsme spolu toho tolik prožili.

1996 08 20 – 10 12 Čína-Tibet – Výprava na hranici mezi Nepálem a Čínou (Kodari-Žangmu)

Příprava expedice pro mne začala už počátkem února na společném setkání případných zájemců v Jablonci (Liberce). Začátek dost originální - tréninkem společenského tance na horolezeckém plesu, jen už nevím, ve kterém z těchto dvou měst se ples konal. Vzpomínám si jen, že jsem jako jediný schopný řidič (tzn. bez přítomnosti alkoholu v krvi) část poměrně veselých i unavených potenciálních spolulezců odvázel za noční mlhy cizím autem z jednoho města do druhého za společné hlasité navigace všech přítomných v autě. Že neskončila naše akce už zde, bylo takovým malým zázrakem...

V závěru února se přidávám společně s Tomášem Moučkou ke každoroční obvyklé lyžařské atrakci, kde běžkaři, ale zejména horolezci zkoušejí svou vytrvalost a odhodlání ujet co nejvíce km za 24 hodin, tenkrát na sedle Skřítek v Jeseníkách. Zdeněk už má několikaletou zkušenost a taky se to projevilo jeho vítězstvím s výkonem 230 km, já se ocitnul na místě desátém z celkově dvaceti osmi podobných „bláznů“ s výkonem 165 km. Na to, že jsem do této doby najezdil na běžkách jen necelých sto km a ještě jel na vypůjčených lyžích, tak to byl docela slušný. Ověřil jsem si, že moje tělesná schránka je taky schopná pracovat na plné obrátky celých 24 hod. To se v horách může vždycky hodit. Zdeněk se těchto závodů účastnil téměř každoročně (až do letoška) a myslím, že mezi horolezci nenašel mnoho přemožitelů, jeho fyzická kondice byla dlouhodobě vyrovnaná a na zcela obdivuhodné výši.

Začátkem června se odehrála ještě jedna sešlost účastníků expedice v Sedmihorkách, ale zde se opět projevila časová náročnost celé přípravy na expedici a moje deníčkové záznamy opět chybějí. Ale lze předpokládat, že víkend v sobě zahrnul plánování, lezení i popíjení se zpěvem u kytary.

V létě se ještě scházíme se Zdeňkem naposledy při lezení v Ospu (ale to si nejsem už zcela jist, na fotkách Zdeněk není, jsou na nich lezci z Ústí a hlavně úspěšný účastník expedice na Everest z jara 1996 – Pepíno - Josef Nežerka). I zde je mým stropem obtížnost 6b, ale vůbec

mi to nevadí, že jsem schopen se pohybovat jen ve spodní třetině stále otevřené obtížnostní stupnice.

1996 09 Čína-Tibet – Zdeněk v předsunutém základním táboře Výstup na Severní sedlo

Na tuto expedici se vydává patnáctičlenná, mezinárodní skupina dne 20. 8. z Prahy a celá skupina se tam také navrací 12. 10. 1996. Jen někteří z nás se dostali do výšky cca 8.000m, výpravu zastavilo špatné počasí. Moc dobře si pamatuji, jak jsme dlouze diskutovali, jak bychom se měli zachovat, když by se už někdo z nás neměl vrátit zpátky domů. Tehdejší představy a dohody byly takové, že kdyby se stala osobní chyba jednotlivce, skupina půjde za svým cílem, ale pokud by nastaly nějaké objektivní problémy (lavina...), skupina ukončí činnost a odjede domů. I když se drobné zdravotní problémy během těch dvou měsíců na kopci vyskytly, přes to jsme se všichni živí a relativně i zdraví tenkrát domů vrátili. Já osobně jsem si užil (mimo týdenní projevy horské nemoci v předsunutém základním táboře - ABC) se zánětem svého zubu, určitě reagoval na mou vynášku do druhého výškového tábora ve výšce cca 7.650 m. Po návratu do ABC náš doktor měl se mnou práci a ostatní účastníci zájezdu zábavu a povyražení, když mi šla z úst pěna po dezinfekci řezné rány pomocí peroxidu vodíku.

1996 09 Trishuli v podvečer

Sjezd řeky Trishuli

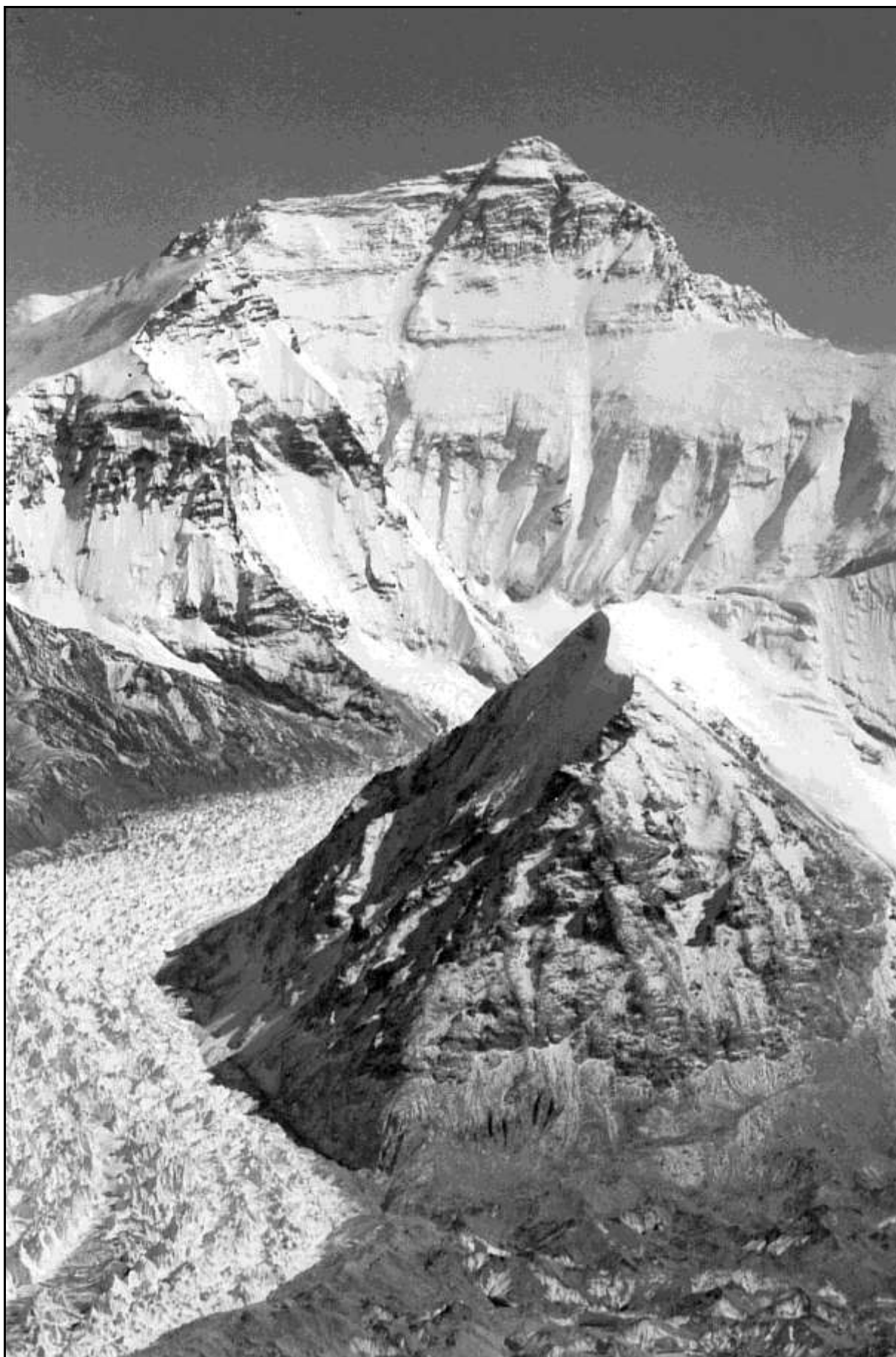
Standa Šilhán u Trishuli

1996 09 Everest s ledovcem Západního Rongpu s vrcholem Guangming Peak 6533 m

1996 09 Tibet -zde se dá vystoupat do 6000m bez sněhu

1996 09 Everest ze Západního Rongpu

1996 09 Spaní pod širákem

Zdeněk po sjetí řeky Trishuli

1996 09 Everest z expedičního kalendáře 1997

Pochopil jsem, že zde moje lezení ve výškách končí (i když se mi následně podařilo vystoupit na sopku Chachani 6.075 m v Peru a obejít klasickým trekem i vrchol Manaslu a Annapuren) a že Zdeněk, který žádný problém neměl, půjde za svým životním cílem a radostí – lézt a posouvat hranice lidských možností. Tuto vizi naplnil zřejmě v tom nejlepším slova smyslu s mnoha lezci, ale přece jen nejvíce až s Márou Holečkem, který má ale vrchol kariéry ještě před sebou, je téměř o dvě desítky let mladší. Škoda, že tato dvojice už nebude moci uskutečnit svůj velký letošní projekt (a jistě i spoustu dalších v následujících letech...), po vylezení pilíře na Talung a JZ stěny Gasherbrun I i na vcelku neznámý vrchol v Antarktidě

(Mount Foster 2105 m). Už jen plavba na malé plachetnici k vysněnému cíli u břehů věčného ledu by mnoha normálním smrtelníkům připadat jako zcela ujetá nebo minimálně diskutabilní myšlenka. Snad kluci i trochu předběhli dobu, ale takový je už osud těch, co dokážou „prošlapávat“ stopu celému lidstvu. A je zcela jedno, v jaké oblasti lidské činnosti se tak děje.

Se Zdeňkem jsem se potom ale víceméně pravidelně vídal skoro každý rok v Bezuchově u Přerova. V roce 2006 začíná i pro mě digitální věk zakoupením fotoaparátu Panasonic – Lumix LX1, který po šesti letech provozu nahradil model LX5.

2006 11 11 Zdeněk Hrubý při prezentaci „výletu“ do Antarktidy (všechna následující foto z Antarktidy - účastníci zájezdu)

Tady můj bývalý oddílový kolega a současně i další z řady Zdeňkových spolulezců v Himálajích, Ladislav Drda, pořádá a stále ještě pořádá každoročně horolezecké běžecké závody na hrad Helfštýn a zpět (už více než třicet ročníků). Večer potom organizoval v místním společenském středisku i promítání diapositivů, fotek i filmů horolezců, ale i jiných dobrodruhů pro publikum zblízka i zdáli.

Antarktida - čtveřice polárníků

Antarktida - tábor

Antarktida - cesta po rovných pláních...

i do kopce

Antarktida - Zdeněk a Vláďa Nosek vyrážejí k Mt. Vinson

Antarktida - Mount Vinson – Zdeněk Hrubý na vrcholu (foto Vladimír Nosek)

Tento víkend se počet obyvatel Bezuchova vždy minimálně zdvojnásobil. Zdeňkova vystoupení a jeho prezentace byla vždy hodnocena jako jedna z nejlepších. Kdo ví, kolik lidí ze sálu naplněného k prasknutí si podvědomě říkalo „tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne“.

Zdeněk s miss Hawley při zápisu do knihy výstupů v Kathmandu po výstupu na Dhaulágiri (autor ?)

2008 11 08 Pavel Matoušek a Zdeněk Hrubý

Už jsem několikrát zažil před hlavním programem vyhlášení minuty ticha za horolezce, kteří se z hor už nevrátili, ale to, že je mezi nimi i Zdeněk, nesu opravdu velmi těžce. S ním mi odešel jeden z mých nejčastějších spolužců, a navíc ten, se kterým jsem přelezl všechny své nejnáročnější výstupy. Před lety jsme byli dobrou a vyrovnanou dvojku, lezli jsme odhadem více než 90% cest v horách poctivě na střídačku a výsada vyvádět v horách pro jednoho z nás byla jen v případě, že ten druhý neměl právě svůj den.

2010 11 13 Dina Štěrbová a Lád'a Drda

2010 11 13 Olga Nováková s Lád'ou Drdou

Poslední delší setkání s celou Zdeňkovou rodinou proběhlo na Silvestra 2010 na Horních Mísečkách, kde jsme se sešli ve Zdeňkově „zimním“ sídle společně s Marčíkovými, Moučkovými a taky jsem měl tu čest poznat Zdeňkova spolulezce Máru Holečka, když se společně vrátili z lezení v kotli (předpověď dodala Alena Zárybnická). Z pozice předsedy ČHS se zde snažil získat pro lezení a horolezecké využití výjimku v Národním parku Krkonoše. Počasí bylo, že by psa nevyhnal a i pohyb na běžkách byl díky vichru na hřebeni v okolí Vrbatovy boudy velmi komplikovaný. Byl jsem, pravděpodobně na Zdeňkův nátlak, požádán (jako vystudovaný chemik) jeho synem Adamem o vysvětlení a i procvičení chemického názvosloví. Zatímco se ostatní večer bavili u společenských her, my šprtali ono známé -ný, -natý, -itý... , ale následně i prakticky procvičili na širokém spektru chemických sloučenin. Po roce mi Adam poslal na můj dotaz SMS, že chemie je bez problémů...☺.

2010 12 28 Mísečky - Zdeněk a Mára se právě vrátili z lezení ve Velkém Dole

2010 12 28 Mísečky - Olga s Márou

2010 12 29 Mísečky - Na běžkách u Vrbatovy boudy

2010 12 31 Mísečky - Společné foto z oslavy příchodu Nového roku 2011

Předposlední dvě setkání bylo opět po mnoha letech ve Frenštátě pod Radhoštěm, kdy nás hostí Nad'a a Zdeněk Kuchařovi. Krásný víkend.

2012 09 22 Frenštát pod Radhoštěm – pohoštění u Nadi a Zdeňka Kuchařových

2012 09 22 Frenštát pod Radhoštěm – chystá se přátelský polibek Nadi a Zdeňka (jejich polibek poslední)

To poslední setkání potom bylo opět v Bezuchově. Ani nevím, proč jsem fotil tak mnoho všechny návštěvníky včetně celé Zdeňkovy rodiny...

2012 11 10 Bezuchov – sourozenci Julie a Adam

2012 11 10 Bezuchov – Julie se svým Jirkou

2012 11 10 Bezuchov - Olga Hrubá s Láďou Drdou

2012 11 10 Bezuchov - Odborná diskuse Zdeňka s Olgou Novákovou

2012 11 10 Bezuchov - Pavel, Olga, Radek, v druhé řadě členové horolezeckého oddílu z Hranic

2012 11 10 Bezuchov - Prsty Radka Jaroše po Annapurně (foto Radek Jaroš)

2012 11 10 Bezuchov - manželský tanec

2012 11 10 Bezuchov - Olga, Zdeněk a skvělý hostitel Lad'a Drda

Naposledy jsem se Zdeňkem komunikoval mailem i telefonicky ohledně tragédie pod Nanga Parbatem po jeho návratu z Talungu. Říkal, že píše protest (nevím už přesně, kam směřovaný...) a taky článek do Montany (4/2013). Škoda, že už další články nenapíše.

2013 09 14 Přátelství nejen na Hrubé Skále

2013 09 14 Hrubá Skála - před obřadem

2013 09 14 Hrubá Skála – Ostraváci se vítají s Olgou Hrubou a její rodinou

2013 09 14 Manželé Zárybničtí s Radkem Jarošem

2013 09 14 Hrubá Skála - hosté se rozcházejí – někteří domů, jiní do hospody

2013 09 14 Hrubá Skála – Vilda Vilím byl stále centrem společnosti

2013 09 14 Hrubá Skála - Klárka s Márou (každý dorazil z jiného konce – Klárka z Denveru v USA a Mára z „onoho“ světa – Gasherbrunu)

2013 09 14 Hrubá Skála – Dar výrobce lan z Bolatice (foto poslala Bára Pavlasová)

A na závěr trochu „duchařiny“. Kolem deváté hodiny toho osudného dne, kdy jsem se tu smutnou zprávu dověděl, jsem potřeboval něco vyřídit na firemním sekretariátu a ještě před tím jsem si odskočil na WC. Po příchodu na sekretariát, kdy byly otevřeny vstupní dveře, se mě sekretářka zeptala, jestli vím, kde jsem byl. Odpovím po pravdě, že na WC. Ona s úsměvem dodala, že na WC ano, ale na dámském. Asi minutu jsem měl naprostý výpadek paměti, kdyby mi to neřekla, tak bych to ani nevěděl. Udělal jsem z toho jednoduchý závěr, že už na „stará kolena“ (je mi 57 let stejně jako Zdeňkovi) opravdu blbnu. Když jsem diskutoval svůj zážitek asi za další tři dny s Olgou, říkala, že někdy kolem deváté hodiny dal Marek Holeček, po svém neuvěřitelném sestupu nedolezenou stěnou, zprávu do světa, že se už Zdeněk domů nevrátí. A potom, že neexistuje „NĚCO“ mezi Nebem a Zemí.

Zdeňku, čest Tvé památce.

Děkuji všem aktérům tohoto příběhu, že jsem se ho mohl zúčastnit a současně i aktivně prožít.

Jiří Hon
29.1.2014

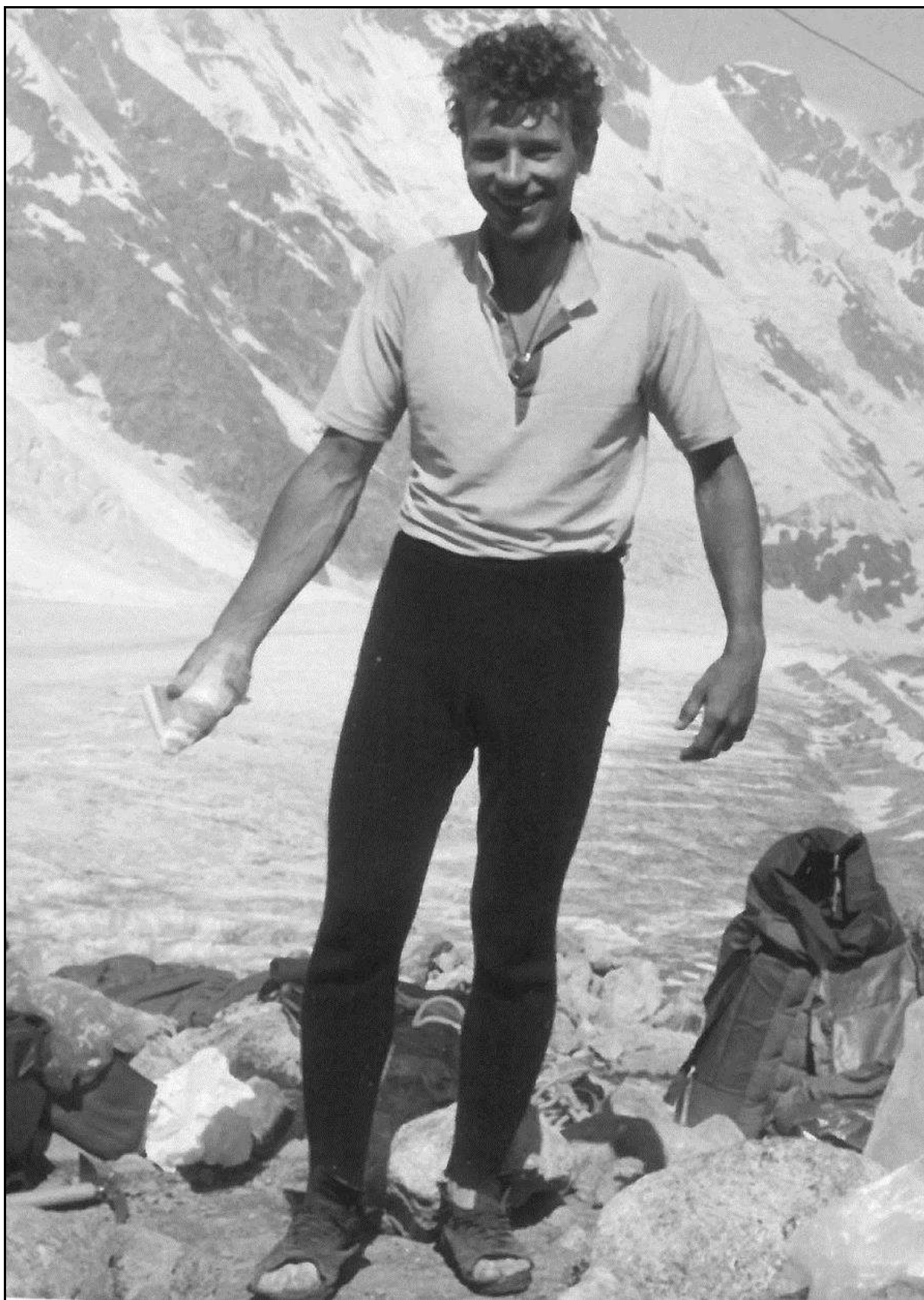
2010 12 29 Mísečky – Západ slunce z hřebene Zdeňkem tolik milovaných Krkonoš

Samotné fotky jsou na odkazu (většina a některé i navíc):

https://picasaweb.google.com/100865167747465726514/20140128HrubyVyber?authkey=Gv1sRgCOr_1seL55a_9gE#

Poznámka1: snažil jsem se popsat náš společný příběh tak, jak si na něj vzpomínám na základě vlastních zážitků, zápisů v denících, fotkách černobílých, barevných i DIA. Většina fotek je vlastních, některé nemají autora, resp. je autor již neznámý... ☺, a protože jsem fotil i na Zdeňkových prezentacích v Bezuchově, tak je zde i několik snímků z těchto jeho prezentací, které mohly obsahovat i fotky jeho partáků ☺. Data fotek jsou uváděna ve formátu RRRR MM DD, případně obdobně za celé období trvání akce (RRRR MM DD – MM DD).

Děkuji všem, kteří mi s tímto textem pomohli jakýmkoli způsobem.

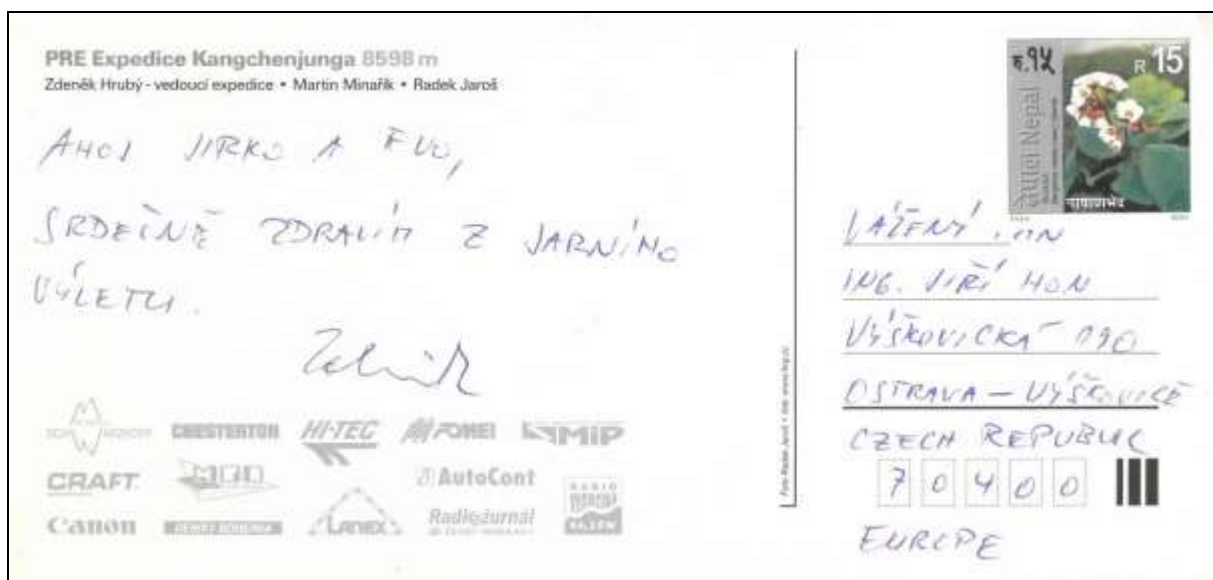

Kavkaz – Rakouský bivak pod Šcharou a Dych-tau – takto si tě budu Zdeňku už nastálo pamatovat... ☺

Příloha č. 1 – Pozdravy od Zdeňka a jeho spolulezců z hor

2002 Pozdravy z výletu na Kangchenjunga

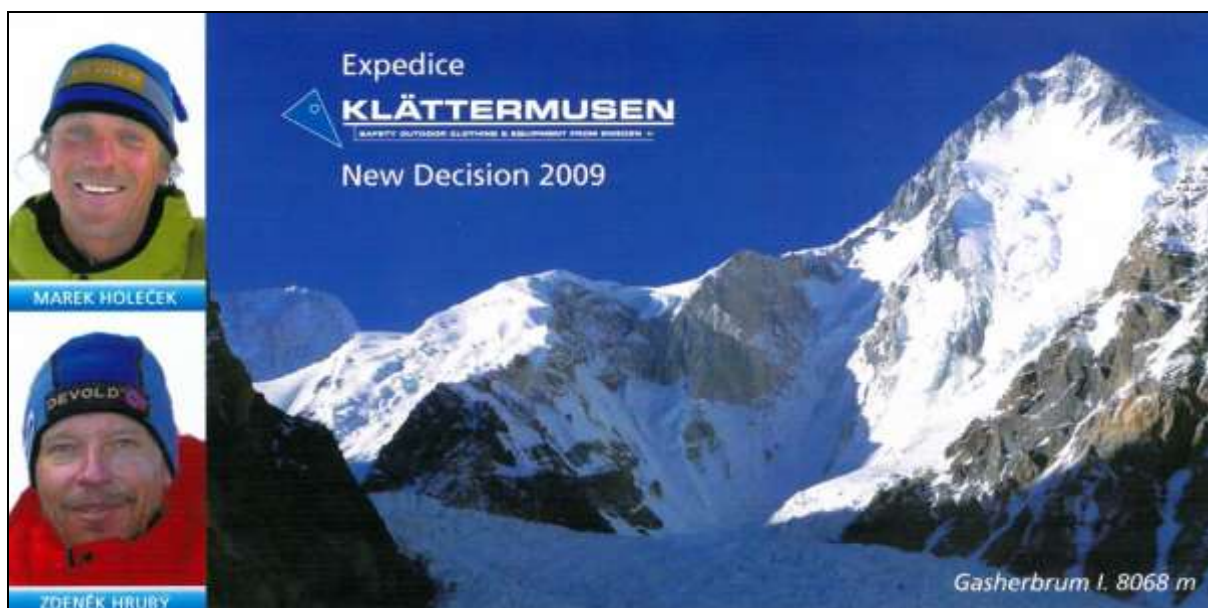
2002 Pozdravy z výletu na Kangchenjunga

2004 Pozdravy z výletu na Sishu Pangmu

2004 Pozdravy z výletu na Sishu Pangmu

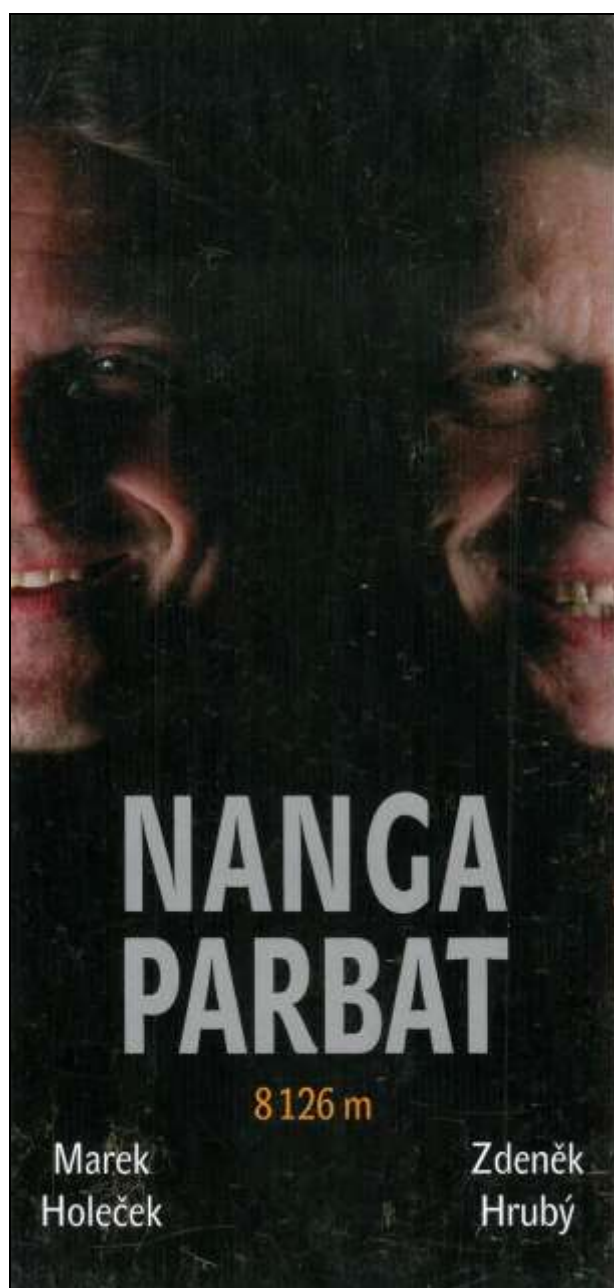
2009 Pozdravy z výletu na Gasherbrun I

2011 Pozdravy z výletu na Nanga Parbat

2011 Pozdravy z výletu na Nanga Parbat

2012 Pozdravy z výletu na Nanga Parbat

2013 Pozdravy z výletu na Talung

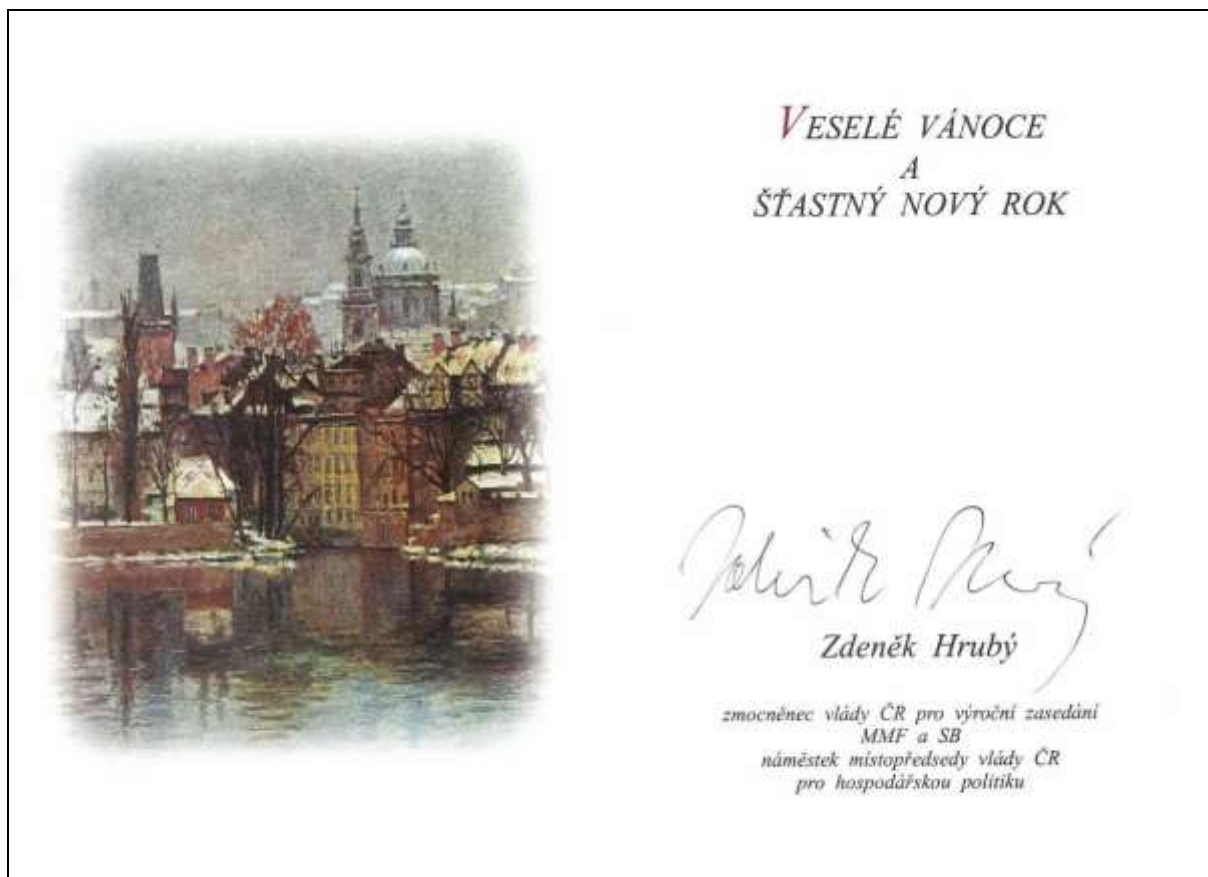

Gasherbrum I. 8068m – Pákistán 2013
Marek Holeček Zdeněk Hrubý

2013 Pozdravy z výletu na Gasherbrun I

Příloha č. 2 - Vánoční pozdravy od Zdeňka a Olgy Hrubých

2000 Vánoční pozdrav oficiální

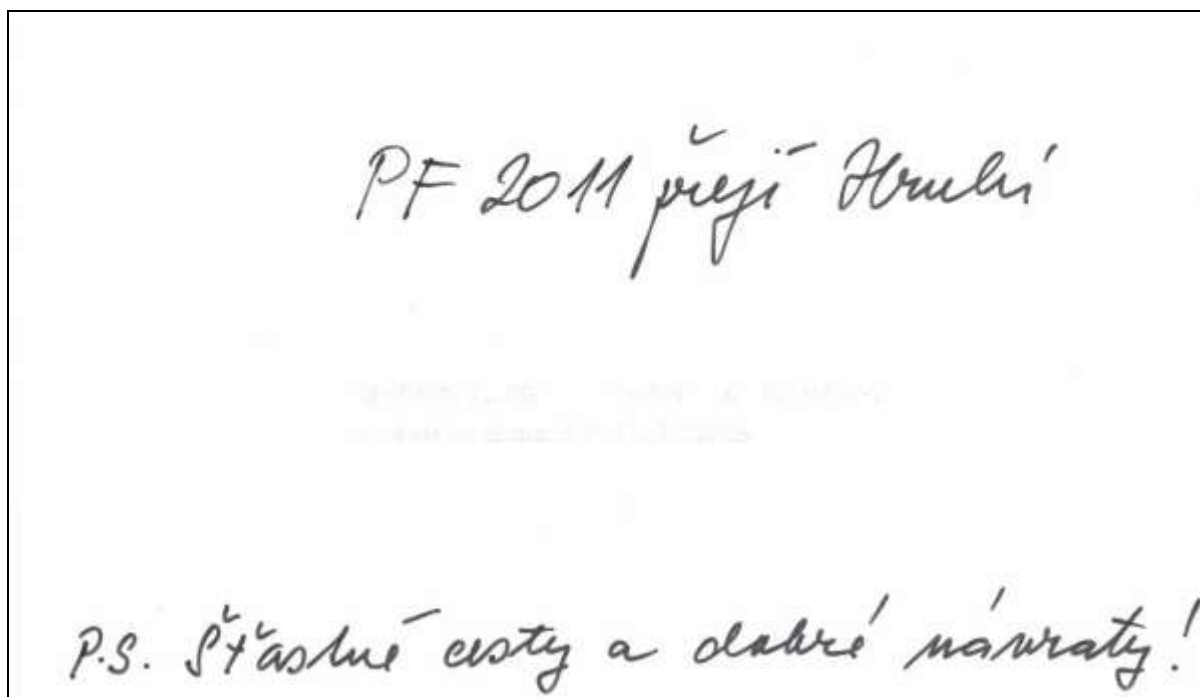
2011 Vánoční pozdrav rodinný

Úspěšné výstupy na vrcholy

Zdroj Wikipedie 4.2.2012

- [1994 Čo Oju](#) (8201 m)
- [1997 Gašerbrum I](#) (8068 m)
- [1997 Gašerbrum II](#) (8035 m)
- [1999 Lhotse](#) (8516 m)
- [2004 Šiša Pangma](#) (8013 m)
- [2007 Broad Peak](#) (8047 m)
- [2008 Dhaulágirí](#) (8167 m)
- [2012 Nanga Parbat](#) (8125 m) – Výstup na vrchol Kinshoferovou cestou v Diamirské stěně v rámci aklimatizace na plánovaný, ale neuskutečněný prvovýstup Rupalskou stěnou.
- [2013 Talung](#) (7349 m) – prvovýstup alpským stylem s [Markem Holečkem](#)
- 1996 – Everest (8848 m), 1998 – Everest – dosažená výška cca 8650 m
- 2002 – Kangchenjunga (8 598 m)
- 2005 – 1. přechod Ellsworthova pohoří v Antarktidě bez podpory s výstupem na nejvyšší horu Antarktidy Mt. Vinson (4892 m)
- 2009 - Gašerbrum I, 2011 – Nanga Parbat

Poznámka: za „úspěšné“ výstupy považují osobně všechny, ze kterých se člověk vrátí a má ještě chuť jet na výlet za dalším dobrodružstvím

2011 Vánoční pozdrav rodinný